

har noget som helst med Virkeligheden at gøre.

Jeg vil gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Lundberg, som mener, at jeg ved mine Udtalelser her provokerer Arbejdsgiverne, laver en Provokation, som fører ud i Arbejdsstrid og Interessekonflikt, og det ærede Medlem advarer mig derimod. Nej, det ærede Medlem tager fuldstændig fejl. Jeg har aldeles ikke hæftet mig ensidigt ved Lønningerne. Jeg har udtrykkelig, naar jeg taler om Lønnen, forbeholdt mig, som det ærede Medlem Hr. P. Munch ogsaa forstod, Lønnen i alle de Former, hvori den ydes, og jeg har udtrykkelig peget paa, at alle Produktionslivets Faktorer maa tage Tidens Kaar, d. v. s. ogsaa Kapitalen. Derfor bør man ved de Forhandlinger, der nu forestaar, fra begge Sider strække sig saa langt, som Vilkaarene for Produktionen nødvendiggør, saaledes at vi paa ny kan faa Hjulene i Gang.

Og her er det, jeg vil sige til det ærede Medlem, at det nytter jo ikke noget, at han siger, at Arbejderne har taget den fulde Konsekvens af Tiden og den gennemførte Deflation, at de har taget den Lønnedgang, som Pristallet har foranlediget. Jeg vil ikke bestride Rigtigheden af denne Paa-stand, den er jo faktisk. Tallene, det ærede Medlem nævner, er gode nok. Men man maa huske, at den Nedgang har man taget ud fra et Lønniveau, betragtet som Normal-lønningen, der laa væsentlig over det, som Pristallet berettiger til. Det er det, man ikke maa glemme. (*Afbrydelse*: Nej!). Der siges nej af et æret Medlem, men det ærede Medlem maa forstaa, at Tallene er nu en Gang nogle haarde Krabater, og hvis det ærede Medlem blot vil gennemlæse den Beretning, som Statistisk Departement nylig har offentliggjort, om Erhvervsforholdene her i Danmark i 1926, vil han ikke finde noget som helst Grundlag for det Nej, han her fremsætter.

Det glæder mig, at det ærede Medlem Hr. P. Munch giver mig Ret i, at hvis det europæiske Lønniveau, de europæiske Udbyttekrav ligger i et andet Plan end i de konkurrerende oversøiske Lande, saa vil Vanskeligheder deraf opstaa; men, siger det ærede Medlem, i de Forenede Stater, den eneste oversøiske Nation, som konkurrencemæssigt betyder noget, ligger Lønnen jo væsentligt højere, end den gør herhjemme. Jeg skal derom sige, at naar jeg har talt om Lønninger, har jeg selvfølgelig ikke talt om de absolutte Tal, men om de relative Tal, d. v. s. Lønnen

i Forhold til Produktionseffektiviteten. Mon ikke det ærede Medlem i Sammenstillingen mellem amerikanske og danske Lønninger vil komme til et andet Resultat, naar han regner med disse relative Tal, end det Resultat, han her har omtalt, og som han naar til ved en Betragtning af de absolutte?

Jeg har saa lidt villet provokere til Strid, som jeg netop har villet mane til Fred, idet jeg siger til begge Parter: Tag Tidens Kaar, saaledes som de frembyder sig. Det nytter ikke, at man holder sig — hverken fra Kapitalens eller fra Arbejdets Side — til det forbigangne, til det, der ikke er mere. Det kan ikke nytte, man betragter indenfor Produktionslivet noget som helst som absolut, thi alt er nu en Gang relativt her i Verden. Gevinst og Tab maa man her tage, saaledes som Tidens Kaar nu en Gang er, saaledes som Produktionsvilkaarene byder det. Udenom dette kommer man ikke, og at pege paa dette er saa langt fra Provokation til Strid, som det er en alvorlig Manen til Fred. Jeg tror, at der, hvor der beredes Freden Vanskeligheder, vil Forligsinstitutionen ved at faa sin Arbejdsmark udvidet, saaledes som det er dette Lovforslags Hensigt, kunne give et bedre Bidrag til at skabe Fred, end Tilfældet hidtil har været, og derfor er det, jeg anbefaler dette Lovforslag til velvillig og hurtig Behandling.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Lundberg har Ordet for en kort Bemærkning.

Lundberg: Jeg er i og for sig tilfreds med det ærede Medlem Hr. P. Munchs Udtalelser. Det, jeg nemlig har villet gøre i Dag, er at gaa imod dette, at det radikale Venstre rundt om i Landet stadig staar og taler paa en saadan Maade, som om de ønsker at give Befolkningen Indtrykket af, at hvis man følger dem, vil de i Kraft af deres Forslag om tvungen Voldgift gøre disse forfærdelige Arbejdskampe, som vort Samfund nu er udsat for, umulige. Nu er det slaaet fast her i Dag — og det kan jeg kun være tilfreds med —, at saaledes er Stillingen ikke. Det radikale Venstre har ikke stillet et saadant Forslag, end ikke i den Kommission, hvori de optrækker Liniere for de kommende Aars Politik. De har aabnet en Adgang til, at Rigsdagen kan vedtage et Forslag, en Adgang, som til enhver Tid er til Stede, og som det derfor er upaakrævet at aabne. Til den højtærede Minister skal jeg